

[Hans Conrad Koefoed.]

repræsenterer af den samlede vurderings-sum, hvorimod det naturligtvis ikke er meningen, at denne værdi skal fritages for skat, når det drejer sig om vedkommende ejers skattepligtige formue.

Nu kunne man meget vel — det gør man også og kommer måske til at gøre det mere og mere i fremtiden — diskutere, om princippet skat på forskelsværdi er rigtigt og rationelt eller ej. Det foreligger jo ikke her i dag, for dette princip har vi gennemført og står vi med. Når så spørgsmålet om at fritage den enkelte slags forskelsværdi for skat melder sig, så vil jeg give den højtærede finansminister ret i, at det er der noget ulogisk, noget urigtigt og uretfærdigt i. Jeg tror imidlertid, at dette lovforslag aldrig var blevet fremsat, der var aldrig blevet noget røre om denne sag, dersom man ikke til de lokale vurderingsmyndigheder i sin tid fra ligningsdirektoratet havde udsendt et cirkulære, som gik ud på, at man skulle sætte værdien af denne træbestand så højt op som i visse tilfælde til 9 000 kr. pr. ha. — et efter min mening ganske urimeligt beløb. Den afgørelse, man der har truffet, er jo truffet på et ganske teoretisk grundlag. Det er selvfølgelig nemt og dejligt — eller dejligt nemt — at træffe afgørelser på den måde, og i så henseende har jeg det indtryk, at man ofte har det dejligt i ministerielle kontorer. Men i dette tilfælde er det ganske utvivlsomt kommet til at gå ud over enkelte ejere af frugttræplantager, nemlig i de vurderingskredse, hvor man ret slavisk og ret nøje har fulgt de instruktioner, som dette cirkulære gav — jeg ved nok, at man andre steder har taget mere praktisk og fornuftigt på det.

Jeg tror, at grundlaget for dette cirkulære var, at der i krigstiden forekom enkelte, man kan næsten sige *fantastisk* høje købesummer på ejendomme med tilhørende frugtplantager. Men man glemmer eller rettere glemte, at disse høje købesummer havde ganske bestemte årsager, først og fremmest den, at krigstiden havde medført, at vi her i landet havde stor frugtmangel; og da der samtidig var stor pengeligelighed, fremkom disse fantastiske høje tal, som det ikke er rigtigt at gøre til norm for fremtiden. Man glemte at tage hensyn til, at dette erhverv i høj grad er underkastet svingninger, både med hensyn til konjunkturerne — og de er jo allerede faldet betydeligt i øjeblikket — og rent driftsmæssigt set, idet frugttræer i høj grad er udsat for angreb af skadedyr, samtidig med at der også på andre måder kan være betydelige vanskeligheder.

Idet jeg altså går ud fra, at der gennem vurderinger på grundlag af det omtalte cirkulære er begået uretfærdigheder på sine steder, tror jeg ikke, at man sådan blankt — som den højtærede finansminister gjorde det — kan afvise dette spørgsmål. Er der begået en uret, har vi også en vis pligt til at gøre det godt igen, og jeg mener, at den simpleste måde, man kan gøre det på, er ved gennem en udvalgsbehandling og en forhandling med den højtærede finansminister at få et tilsagn om, at det omtalte cirkulære skal ophæves eller i alt fald ændres væsentligt, og derefter give disse ejere en adgang til, en ret til at begære deres ejendomme omvurderet.

Kan vi foretage en hurtig udvalgsbehandling, skulle der være mulighed for, at denne omvurdering kan komme med i omvurderingerne pr. 1. oktober 1949, som nu er ved at foregå, eller i alt fald komme med som en eftervurdering med skattemæssig gyldighed fra det samme tidspunkt som selve omvurderingen.

Jeg vil derfor gerne på mit partis vegne anbefale en hurtig udvalgsbehandling. Det er min sikre overbevisning, at den bedste måde, hvorpå man kan hjælpe disse folk, som der eventuelt er begået en uret imod, er gennem en omvurdering og en nedsættelse af for højt ansatte værdier, hvorimod jeg altså er ganske på finansministerens linie med hensyn til, at det ville være inkonsekvent helt at fritage disse værdier for beskatning.

Victor Larsen: Som indledning vil jeg gøre den bemærkning, at det jo er store værdier, der er skabt på dette område i de senere år, og jeg må sige, at jeg anerkender i høj grad værdien af den indsats, der er gjort i danske frugtplantager. Sådan som man ser dem vokse op mangfoldige steder, repræsenterer de både en glæde og en skønhedsværdi, og man må også have respekt for det arbejde, der udføres de allerfleste steder i disse plantager. Men det foreliggende lovforslag, som går ud på, at man helt skulle fritage frugtplantagerne for ejendomsskatter, lider af den fejl, at man her forsøger at løse et problem stykkevis. Man inddrager ikke — hvad der dog ville være naturligt, når vi har en skattekommission siddende, som nu siges efterhånden at være ved at afslutte sit arbejde og afgive betænkning — dette problem under behandlingen af hele spørgsmålet om forholdet mellem personlig beskatning og ejendomsbeskatning. Man siger ganske roligt, at man ønsker at fritage disse plantager